

KIS LAP

„Kis BORJUT VEGYENEK!” (Lásd a 251. l.)

KATICZA JÓ BARÁTJA,

vagy
A törött kávékanna.

(Vége.)

BERKI bácsi hazaérkezett, már négy napja otthon volt s Katicza még nem volt nála, nem is beszélt vele. A kegyetlen Judith asszony valóban jól tudta, mi a legszörnyűbb büntetés szegény Katiczára nézve. A kis leánynak szomorú életében az volt egyetlen vigasza, ha néha-néha bement a jó bácsihoz, elcsevegett, eltréfált és játszott vele. — de most! most közel sem mer menni hozzá, mutatni sem meri magát előtte, mert hiszen a néni megparancsolta, hogy Berki bácsinak mindenekelőtt el kell mondani, hogy hazudott, s ezt hogy mondhatná meg! Hisz ekkor Berki bácsi bizonyosan azonnal meggyülné, elküldené magától és többé soha sem állana vele szóba... inkább nem is megy hozzá, és szomorúan, sirva tölti azt az időt, melyet máskor Berki bácsinál mulatva szokott tölteni.

Igy mult néhány nap, bizony nagyon busan a kis leányra nézve, ki oly ártatlanul szenvedett. Egy délután, mikor Judith neni és fia Samu épen kísérték s a cseléd sem volt otthon, s Katicza egymagában busulgatott a szobában, csöngetést hall a tornácajtónál. Ment kinyitni s ime — Berki bácsi lépett be, kinek szobájába szintén a néni lakásának előszobáján átt kellett menni. Amint Katicza megpillantá öreg jó barátját, elsápadt, mert most már ki nem kerülhette a beszédet. Meg-

kísérté ugyan a menekvést s az ajtó becsukása után szobájába akart futni; de Berki bácsi megfogta és felig komolyan, felig tréfásan mondá:

„Ahá, Katicza kisasszony, hát megcsiptem valahára! Jöjjön csak, kis gonosz!”

A kis leány szabódott, de Berki bácsi fölkapta karjaiba s bevitte magával szobájába, ott letette egy nagy karszékre s aztán szólt:

„Hát micsoda dolog ez, Katiczám? Már négy napja itthon vagyok és te féldem sem nézsz? Szeretném hallani, hogy fogod magadat e mulasztás büntőtől tisztázni... no's beszélj, mért feledted el Berki bácsit, mért nem jöttél négy nap óta hozzám?”

„Oh, kedves bácsi, ha megmondom... nem fog többé szeretni... és akkor senki sem lesz e világon, a ki engemet szeressen!” szolt a leányka és keserves zokogásba tört ki.

„Mi jut eszedbe, kedves kis leányom!” szolt a jó Berki ur és gyöngéden letörlé a leányka könnyeit. „Talán valami hibát követtél el? Hiszen csak nem követhettél el valami halálos bünt? No jöjj ide hozzám és gyónd meg szépen... majd meglátjuk, nagy-e a baj.”

„Nem! nem mondhatom meg! Berki bácsi soha sem fog többé rám nézni... ha megtudja,” szolt Katicza s még keservesebben zokogott.

Berki ur látta, hogy itt csakugyan valami komoly dolog van; de minden áron ki akarta sütni, mert tudta, mily gonoszul bánik Judith asszony a

kis leány
zódve
nagyon
tehát
míg az
san-las
történe
dott, d
kanna
nem ha
megtör
ő törté
ezal ha
„k
hogya
kissé m
néni na
az igaz
vaidnak
A
barátján
„L
Berki h
vedni
lenni,
től meg
vagy, b
gadod,
ság me
is ez re
„M
könyez
ret meg
félénke
Be
ölte
egészen
solt, t
azonba

kis leánynyal s így előre meg volt győződve, hogy Katicza talán nem is oly nagyon bűnös, akármit tett. Ólébe vette tehát a leánykát s nyugodtan várta, míg az abbahagyta a zokogást és lassan-lassan elmondta hiven az egész történetet, bevallván azt is, hogy hazudott, de nem akkor, mikor tagadta a kanna eltörését, amint a néni hiszi, hanem hazudott, mikor a sok veréstől megtörve végre azt mondta, hogy igenis, ő törte el. Berki bácsi komoly arccal hallgatá végig, aztán így szólt:

„Kedves Katiczám, bizony sajnálom, hogy hazugságot mondtál, hanem egy kissé mentségedre szolgál az, hogy a néni nagyon nehézre tette megmaradnod az igazság mellett, mikor nem hitt szavajdnak, melyek pedig igazak voltak.”

A kis leány hálásan tekintett föl jó barátjára, ki oly jól megértette helyzetét.

„Lásd, kedves leányom,” folytatá Berki bácsi, „az igazságért sokszor szenvedni kell s a ki valóban erőnyes akar lenni, annak nem szabad e szenvedéstől megijednie. Te még gyöngye gyermek vagy, bűnöd nem oly nagy, ha megfogadod, hogy jövőre megmaradsz az igazság mellett, akarmily szenvedést hozzon is ez reád.”

„Megfogadom, meg!” kiáltá Katicza könyezve . . . „És Berki bácsi . . . szeret még egy kicsit . . .?” kérde aztán félénken.

Berki bácsi felelet helyett magához ölélte a síró gyermeket s Katicza ismét egészen boldognak érezte magát és tapsolt, tánczolt örömeiben. Berki bácsi azonban nem sokára megszólalt:

„Hánem ez a dolog nem maradhat ennyiben, Katicza, meg kell tudnunk, ki az igazi bűnös, ki törte el azt a szerencsétlen kannát, mely miatt tégedet büntettek.”

„Oh, kedves bácsikám, ha azt ki lehetne sütni!

„Mért ne lehetne? Csak ügyesen kell hozzáfogni. Lássuk csak. Ebben a házban mindössze öten lakunk; én, te, Judith néni, Samu és a szolgáló Zsuzsi. Én nem törtem el, te sem és Judith asszony maga sem; marad tehát még két gyanús . . . Zsuzsi és Samu urfi.

„Oh, Zsuzsi nem törte el, ő épen akkor a piacon járt.”

„Ugy hát más nem tehetett, csak Samu barátunk.”

„Én is azt hiszem, hogy Samu tette.”

„Most tehát csak a kérdés, mikép lehet ezt bebizonyítani.”

„Oh, azt nem lehet! Nem látta senki, ő maga pedig be nem vallja.”

„Majd meglátjuk. Bizd csak reám s ne szólj senkinek. Hanem Judith néniel beszélnem kell előbb, azért tehát mihelyt haza jő, mondd meg neki, hogy kéretem, szíveskedjék néhány percze meglátogatni.”

Katicza feszülten várta az nap délután, hogy mi fog történni. Judith asszony bent volt Berki bácsinál s nagyon hevesen vitáztak valamin; úgy látszik, hogy Berki bácsi valami tervet mondott s a néni ellenezte, de végre nagy nehezen mégis beleegyezett.

Másnap reggel Berki bácsi ajtaján kívülről egy nagy darab papiros volt

felragasztva s a papiroson ez volt olvasható :

Múlt hétfőn valaki eltörte a kávéskannát, de nem lehet tudni, kicsoda? Ha a bűnös ma estig hozzám jő és bevallja tettét, nemcsak teljes bocsánatot kap, hanem jutalmul még **öt forintot** is. Esti hét óráig várom.

Mindenki olvasta e furcsa hirdetményt s mindenki mást - mást gondolt mellette. Katicza egészen megvigasztalódott, látván, hogy Berki bácsi vette kezébe a dolgot; Judith asszony olyasmit gondolt, hogy ezért majd még jobban megkínózza Katiczát; Zsusi, a szolgáló ilyenformát gondolt:

„Ejnye, de kár hogy nem én törtem el, milyen jó volna az az öt forint!” és Samu urfi leginkább gondolkozóvá lett, mikor olvasta. Napjában huszszor is oda szaladt az ajtóhoz és mikor azt hitte, hogy senki sem látja, mohón olvasta újból és újból azt a néhány sor irást. Néha olyan mozdulatot tett, mintha be akarna menni

Berki urhoz, de mindig visszahökkenst s szobájába futott. Dél elmúlt és még senki sem jelentkezett a bocsánatért és az öt forintért.

Délután Samu, mikor az iskolába ment, megint megállt ama hirdetés előtt, — de megint nem ment be, hanem izgatottan elszaladt az iskolába. Hideg téli idő volt, keményen fagyott s a fiúk

az iskolában nagy örömmel beszéltek arról, hogy másnap, vasárnap, mily pompás lesz korcsolyázni és hívták Samut is. Samu urfi-nak azonban nem volt korcsolyája, és tudta, hogy anyjának nincs ilyesmire pénze . . . Ekkor eszébe jutott az a hirdetés Berki bácsi ajtaján . . . teljes bocsánat és öt forint . . . te-

hát büntetéstől már úgy sem kell félnie . . . és meglesz a pénz a korcsolyára.

Ez döntött. Az iskolából hazament még egyszer megállt Berki ur ajtaja előtt . . . kissé habozott, de aztán elszánta magát s bár reszkető kézzel, benyitott Berki ur szobájába. Katicza épen

A SZIVÁRVÁNY. (Lásd a 251. l.)

bent volt szintén s egy nagy képes könyvben lapozgatott.

Samu urfi zavartan állt meg az ajtó mellett s hol piros, hol sápadt lett s hamarjában szólni sem tudott.

„Ah, te vagy, Samu?“ szól Berki. „No's mi ujság? Kivánsz valamit?“

„Hát kérem . . . én . . . igen . . . olvastam . . . bevallom . . . én törtem el a kávékannát“

Samu urfi szinte beleizzadt, míg e szavakat kinyögte. Berki ur komoly arczczal mondá:

„Te törted el? Ezt bizony rosszul tetted. Jár csak közelebb.“

„Nem kell nekem dorgálás,“ szól Samu daczosan.

„Azt akarom tudni, megkapom-e az ígért jutalmat?“

„Meg bizony s én nem is akarlak dorgálni; hanem mielőtt a jutalmat oda adnám, még valami következik.“

Berki bácsi sugott valamit Katiczának, ki rögtön kiszaladt és nem sokára Samu anyjával tért vissza.

„Ime, asszonyom,“ szól Berki

bácsi Judith asszonyhoz, „itt a bünös, ki bevallja hibáját. Ismételd, a mit mondtál, Samu!“

„Igen hát,“ szól Samu durczásan. „én törtem el a kannát és megvallom, mert bocsánatot ígértek és még jutalmat is. Most hát tartsak meg, a mit ígértek.“

„Ime, én megtartom,“ szól Berki

bácsi és átadta a pénzt, „namád is meg fogja tartani és nem fog büntetni.“

Judith asszony szinte zöld lett mérgeben, hogy ekként saját rossz fiát fogták meg a kezelemben. Szó nélkül kisietett a szobából és magával vitte Samut is, ki ezuttal csakugyan büntetés nélkül menekült, hanem aztán sokkal szigorubb fel-

ügyelet alá jutott, ami különben csak hasznára vált később.

Mikor Judith asszony és Samu távoztak, Katicza ismét szomorúan nézett Berki bácsira; attól félt, hogy most Judith néni bosszúból még kegyetlenebb lesz iránta Berki bácsi látta a kis leány ag-

KIS HORGÁSZ. (Lásd a 247. l.)

godalmasarczát és sokáig elgondolkodva járt föl s alá a szobában, míg végre egyszerre így szólt:

„Katicza, most jól figyelj reám, valami fontos dolgot mondok. Tudod-e, holjártam minap, mikor néhány napig nem voltam itthon? Falun voltam, egy kis birtokot vettem, hol együtt fogok lakni egy öreg nénémmel, kinek egy épen olyan kis leánya volt, mint te, de meghalt. Akarsz-e velem jönni és az én leányom lenni, meg a jó nénié?”

Katiczának lélegzete is elakadt e szavak hallatára . . . lehetséges-e, a jó Berki bácsinál legyen végképen, leánya legyen? Oh, ilyen boldogságról álmodni sem mert. Berki bácsi látta a kis leány örömteli ámulását és így szólt tovább:

„Leányommá fogadlak törvényesen ha szeretni fogsz, mint atyádat.”

„Szeretem, édes atyám!” kiáltott Katicza és boldogan, könnyezve Berki bácsi nyakába borult.

Judith asszony bámult, mikor ezt a dolgot meghallotta, de csak örült, hogy nem kell többé az árvát tartania; szívesen beleegyezett tehát mindenbe.

Berki bácsi és Katicza néhány nap múlva aztán elköltöztek a falusi kedves lakásba s ott élnek most is csöndes boldogságban.

B E T Ű T A L Á N Y.

6. 5. 7. 5. A beduinok imádják,
Terhet hordani használgák.
1. 2. 5. 4. Fába, falba vernek engem.
1. 8. 9. Eső után következem!
7. 3. 4. 1. 8. 4. Az örömnök egyik neme.
9. 5. 4. 4. Nappalunknak első fele.
1 — 9 Régi város Baranyában
Nagy hős védte hajdában.

BÉKESZERZŐ.

vagy:

a meghazudolt példaszó.

(Képpel a 258. l.)

VEREKEDTEK! valjon miért?
Nyilván csekély valamiért.
Rút szitok fertőzi szátok,
Szeretet helyett az átok.

Engedjete a szavainak,
Egymástól elválasztalak.
De csak azért, hogy utána
Húljatok egymás nyakába!”

Igy prédikált kenetesen,
Hogy ismét jót művelhesen,
Szelid lelkű Jámbor Gyula —
De az ügy másképp fordula.

A kik eddig verekedtek —
— A két vásott inas gyerek:
A békeszerzőre másztak
S a nyaka közé dupláztak.

„Mit ártod magad ügyünkbe?
Mit prézsmítálsz a fülünkbe?
Szaladj innen Gyula nyomban
S ne békíts, míg jó dolgod van!”

Jámbor Gyula haza menet
Magában így töprenkedett:
„Hogy ha kettő marakodik,
Nem nyer mindig a harmadik.”

A B R O N C S J A T É K.

(Képpel a 219. l.)

No ki bírja, no ki hajtja?
Nosza fiuk, rajta, rajta!
A ki a czélt első éri,
Pályabíró megdicséri.

Megdicséri, földiszíti,
Nevét a hír messze viszi,
Hogy a Károly vagy a Pista
A legkülönb abroncsisti.

NAGY ÉS KICSINY.

Kicsi a lány, nagy a könyve
Nem is tudja még betéve,
De mikor majd nagyra nő,
Biz sokat fog tudni ő.

A MI HATTYÚNK.

(Képpel a 252. l.)

FEHÉR hattyu, uszszál felénk
Ide a tó legpartjára,
Jövel, jövel, tudjuk mi jól,
Kedved vagyon a morzsára.

Voltaképen nem is adjuk
Ingyen neked a jó tápot:
Hiszen tőled tanuljuk mi,
Hattyu, a szép tisztaságot!

K I S H O R G Á S Z.

(Képpel a 245. l.)

PATAK partján kis horgász —
Bizony régen ottan állsz,
A patakban sok ám a hal,
Viszesz haza vagy százával.

Hanem, barátom horgász,
Valjon akkkor mit csinálsz,
Ha horgodra nagy hal akad
És megfogtál egy cethalat?

EGY GONOSZ HISTORIA
SZERENCSES VÉGE.

(Képpel a 248. lapon.)

Gyuri! Gyuri te? Nem hallod?
Gyuri! Jöjj ki már!”

A ki így kiabált, az egy piros pozsgás képű, tizenkét éves fiú volt, Zsiga, ki egyik pajtásától jöttmost épen haza s az egész uton törte a fejét egy igen fontos dolgon. Pajtásának ugyanis pompás hintája volt a kertben és Zsiga most azon gondolkozott, miképen tehetne ő is szert ilyesmire. Atyja kertjében igen kitűnő hely volna hintaszámára, ott hátul, a folyó közelében, a nagy diófán; hanem kötél kell hozzá, még pedig hosszú kötél, és ez nincs. Eszébe jutott, hogy a szomszéd Gyuriéknál minap látott egy épen ilyesmire alkalmas kötelet, most tehát azért hitta oly sürgetően Gyurit, hogy közölje vele a jó tervet; Gyuri majd hoz kötelet, azzal csinálnak hintát és aztán mulatnak mindaketten.

Hanem Gyuri vagy nem volt ott hon, vagy nem hallotta Zsiga kiáltozását, mert minden hívogatás daczára sem jött elő. Ott állt Zsiga sokáig a kerítésnél, — hiába. Csakhamar boszankodni kezdett s ez aztán rosra terelte gondolatait. Zsiga jó fiú volt, de azzal a ros tulajdonsággal birt, hogy sokszor meg nem gondolta, mit tesz és könnyelműen elkövetett oly dolgokat, melyeket később ugyancsak megbánt. Most is, megunván a várakozást, a mint a kerítésen át pillantgatott és ott a szomszéd ház alatt függni látta a kötelet,

ilyenformát gondolt: „Ha Gyuri nem jő, biz én magam is elviszem a kötelet . . . hiszen csak kölcsön veszem . . . majd visszaadom . . . Nem is fogja látni senki.“

Nem gondolta meg, hogy más ember jószágát még kölcsönkép sem szabad titkon elvenni, mert ha aztán valamiképp kárt ejt benne, ezt sokszor nem is lehet többé jóvá tenni. Ez most Zsigának eszébe sem jutott s gyorsan átmászva a kerítésen, odasietett a kötélhez, vállára emelte és vissza szökött saját kertjükbe.

Kissé dobogott a szíve, nem csak a szaladástól, hanem a félelemtől is, hogy ha valaki talán meglátta? Tudjaisten miért, de valami nyugtalanság lepte meg s amint a kert hátsó részébe a nagy diófa felé ment, minden lépten összerendezte. Egyszerre léptek hang-

zottak mögötte és Zsiga már szentül azt hitte, hogy a szomszéd jön s keresi a kötelet; gyorsan elbujt egy bokor mögé és ijedten leste, ki közeledik.

Félelme egészen hiába való volt, nem a szomszéd jött, hanem Zsiga nő-

ZSIGA . . . KIHUZTA ÖKET A PARTRA. (Lásd a 249. l.)

vére Irmácska és a nevelőnő, kik egyenesen a folyónak tartottak. Zsiga látta, hogy fürödni mennek, ami a tiszta, üde és épen nem mély folyóban igen kellemes volt.

Zsiga megvárta, míg a nők odább mentek, — de még azután is mozdulatlanul ott maradt a bokor mögött. Sajátságos, de egészen elmult kedve a hintázástól; az a kötél

ugy nyomta, nemesak a vállát, hanem a lelkét is, és akármit adott volna érte, ha a kötél megint ott függne a maga helyén. Csakhogy ez nem olyan könnyű dolog. A kötél nem megy vissza magától. Vinni

kell —
összerez
meglátja
mit fog
meg? M
persze h
dolni,
már v
kell a te
vetkez
nyeit. C
san fölu
s vissza
ta vinni
telet, n
egysze
hangos s
tást ha
folyó fel
Mi az
Kialtás a
felől . . .
egyszer!
Zsiga ö
borzadt
eszébe ju
hogy nő
és a n
lőnő für
mentek
talán baj
tént . . .
lámgyor
odaszala
parthoz
lőnő és a
lámokban
hol mély
sem tud

kell — s e gondolatra Zsiga megint összereszt. Hogy vigye vissza? Hátha meglátják? Ha már talán keresték is, — mit fognak mondani, ha nála találják meg? Mily szégyenbe fog jutni! Ezt persze hamarabb kellett volna meggondolni, most már viselni kell a tett következményeit. Gyorsan fölugrott s vissza akarta vinni a kötelet, mikor egyszerre hangos sikoltást hall a folyó felől.

Mi az?... Kialtás a víz felől... Még egyszer!... Zsiga összeborszadt... észébe jutott, hogy nővére és a nevelőnő fürödni mentek... talán baj történt... Villámgyorsan odaszaladt a parthoz s rémülve látta, hogy a nevelőnő és a kis leány mint vergődnek a hullámokban. Vigyázatlanul oly helyre léptek, hol mély örvény volt s mert egyikök sem tudott uszni, már a legnagyobb

veszedelem fenyegeté őket, midőn Zsiga odaért. Zsigának még mindig vállán volt az a szerencsétlen, de most igen hasznos kötél. Hamar szétbontotta és egyik végét bedobta a vízbe a fuldoklók felé. Ezek szerencsésen megragadták a kötelet

s Zsiga nagy erőfeszítéssel kihuzta őket a partra. (Lásd a képet a 248 lapon.)

Az ijedtségen kívül szerencsére nagyobb baj nem történt, a nők felöltöztek s lassanként magukhoz tértek, és képzelhetni, mily melegen megköszönték Zsigának a segítséget, melylyel életüket megmenté. Föltűnt azonban előttük, hogy Zsiga olyan

zavart s mikor aztán a kötelet ismét vállára vette, nővére egészen ártatlanul kérdé: hol találta oly gyorsan ezt a hosszú kötelet? Zsiga elpirult, s mikor még egyszer kérdezték, annyira megza-

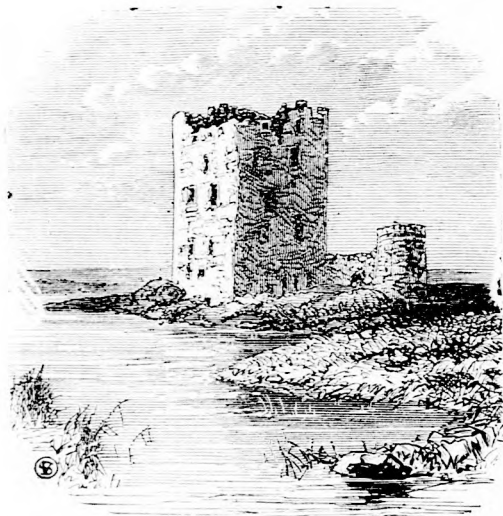
ABRONCSJÁTÉK. (Lásd a 246. l.)

varodott, hogy sirásra fakadt. — De már ez furcsa dolog volt, hogy életük megmentője sirjon, — a nevelőnő gyöngéden, szeliden szólt hozzá és biztató, hogy csak mondjon el mindent, mi baja? Nagysokára végre elbeszélte Zsiga, hogy biz ő azt a kötelet tulajdonképen ellopta . . . s most ugy szégyenli . . . A nevelőnő megvigasztalta, hogy majd ő rendbe hozza a dolgot s ezzel bementek a házba. Aztán mindjárt hivatták a szomszédot s ez, mikor belépett, nem kevésbé csodálkozott, hogy ott látja saját kötelét, melyet már csakugyan keresett. A nevelőnő aztán

mindent elmesélt s a derék szomszéd nagyot nevetett a történetek hallatára s azt mondá, hogy mivel Zsiga oly jótettet vitt végbe a kötéllel, helyre van ütve a hiba s most tartsa meg a kötelet, csináljon hintát s majd ha hideg lesz és nem lehet többé a szabadban hintáznia, akkor vigye vissza.

És így aztán Zsiga nyugodt lelkiismerettel hintázhatott, hanem ezután mégis jobban meggondolta, ha valamihez kezdett s hálát adott istennek, hogy ez egyszer meggondolatlan tette oly jóra fordult, hogy épen az által menthetett meg két emberéletet.

A R O M.

SZÁZADOKKAL megdaczoltam
A töröknek ellent álltam,
Nem rendültem meg viharban,
Megálltam vészben, villámban.

De im jött egy láthatatlan
Ellenségem. Valjon ki ő?
Az megörölt — vas fogáva!
S ez ellenség neve? — id ő!

B E Z Á R V A.

Oh, te árva
Jó Mihályka!
Mert nem jártál iskolába,
Be vagy zárva.
De az ablak ki van tárva,
Abban ül egy kis madárka
S rágyújt erre a nótára:
Hallod-e
Mísike!
Ha nem tanulsz, nem is lesz ám
Te belőled semmise!

„KIS BORJUT VEGYENEK!“

(Képpel a czimlapon.)

Kicsi borjut vegyenek
Mostan hoztam Indiából!
Borjum a László gyerek —
Kis borju a legjavából

Kényes ifiúr szegény,
Félti lábát s a topánját,
Míg a kis hajóslegény
A part vizén bátran jár át.

A SZIVÁRVÁNY.

(Képpel a 241. l.)

Mi szép, hogy a szivárvány
Ott ragyog az ég sátorján
S mint hétszínű nagy szalag
Égből a földre szalad.

Ez a bűvös szalag fűzte
A földet az éggel össze,
Hirdetvén a béke végett
A régi szent szövetséget.

Azon frigyét, melyet kötött
Isten az ég és föld között,
Mely órökre összefűz:
Nem lesz többé özönvíz!

DÉLMADARAI.

(Képpel a 256. l.)

Mondjátok meg, madaraim,
Ki ruházott föl ily szépen?
Ki adta e köntöst, a mely
Szép, mint szivárvány az égen?

Ki himzé ily ragyogóra?
Drágakövel ki önté el?
Hintvén titeket el rubint,
Smarágd, zafir özönével?

Nem tudjátok? S mégis, hogyha
Dalolva magasba szálltok:
Annak nevét zengitek, ki j
E fényt árasztotta rátok.

P U P O S P E T I.

— Falusi történetke. —

(Vege.)

UGYAN Peti, micsoda bolondos fiu
vagy te! Már hogy juthat ilyesmi
eszedbe? Hát nem akarod, hogy
jó barátok legyünk?“

„De hát igazán beszélsz? Nem csu-
folódsz?“ kérdé a szegény pupos kö-
nyezve. „Nem fogod szégyelni, ha az
emberek velem látnak az utcán?“

„Hát még! Ne törődjél az embe-
rekkel, hanem jöjj ma délután hat óra-
kor. Várni foglak.“

Károly otthon elmondá apjának
a történetket és apja, ki igen derék
ember volt, így szólt:

„Nagyon jól tetted, kedves fiam.
Szeretem, hogy észrevetted, mily szeren-
csétlen ez a szegény fiu. Valóban szé-
gyen azokra a fiukra, hogy annyira
gyöttrik a szerencsétlen pupost. Peti
nagyon indulatos, goromba ugyan, de
csak mert mindig bántják s oly sze-
rencsétlen szegény. Anyja meghalt, apja
pedig iszákos csavargó, nem gondol
vele. Mikor anyja élt, Peti egészen
más fiu volt, nem olyan mérgeskedő,
káromkodó, mint most.“

Este felé Peti csakugyan eljött s
nagy félénken lépegetett végig az ud-
varon: de Károly nyájasan eléje sza-
ladt s mindjárt elvezette a mókuskák-
hoz, melyekkel aztán sokáig pompásan
mulattak, úgy hogy Peti egészen bol-
dognak érzé magát. — ez pedig már
oly rég nem történt vele!

Mikor végre Peti haza indult, Ká-

roly fölszólítá, hogy másnap ismét jöjjön el.

„Tudod Peti, én eddig városban éltem, itt a falun sok dologhoz nem értek. Holnap szeretnék halászni; te talán tudod, hol van a legalkalmasabb hely a pataknál és milyen rovarokat kell a horogra akasztani, mit szeretnek a halak. Majd tanítani fogsz ugy-e?”

„Oh és milyen örömmel! Menynyire jól fog esni, ha valamit tehetek számodra. Oh, azért hogy pupos vagyok, lehet ám hasznomat venni. Nincs az egész faluban senki, aki úgy ismerné itt a vidéket, mint én; minden fészket, minden rókalyukat ismerek, mert mindig magam vagyok, ráérek bolyongani a mezőn és erdőben.“

„Ezt szeretem, Peti, így hát majd tanítóm leszel, együtt fogunk sétálni.“

„Igen, de ha aztán a fiuk üldözöbe vesznek akkor is, mikor veled vagyok? Mit csináljak akkor?”

„Ne is ügyelj rájuk, Peti, hanem

maradj nyugodtan. Ők csak azért csufolnak, mert tudják, hogy mindjárt megharagszol és kiabálsz, káromkodol s ez őket mulattatja. Ha látják, hogy nem tudnak zavarba hozni, majd békében hagynak.“

„Az ám, de mikor nekem jól esik, ha szidhatom őket és rájuk uszítom kutyámat. Ha ezt nem teszem, azt fogják hinni, hogy megijedtem tőlök.“

„De azt mondják, Peti, hogy míg édes anyád élt, nem voltál olyan indulatos, nem szitkozódtál a fiuk ellen.“

Peti arcza hirtelen elkomolyodott s nagy könnycsepp toltul szemébe.

„Ne emlegetsd édes anyámat, Károly!

Nem is akarok gondolni rá most, mióta oly rossz fiu lettem. Mikor ő még élt, akkor boldog voltam; a fiuk akkor is csufoltak ugyan, de nem törődtem velök, tudtam, hogy kedves jó anyám annál inkább szeret és megvigasztal. De — — tudom, hogy ugy sem lesz belőlem semmi, nem gondol velem senki, hát

A MI HATTYUNK. (Lásd a 247. l.)

legalább
ha bán

És
lensége
dott egy
Károly
szerre n

„Peti te
tál temp
járni?”

„Most
nem,
Peti szo
an; „a fi
sem ha
békében

folnak, n
radhatok
templom

„Mond
lamit,
jőjj min
lem.

meg fog
gedni,
mellet
én majd
kísérlek
velem

a fiuk,
fognak
bántani.

Ekk
sugta,
fiut me
helyzetél
fiuk, ne
helyes,
nyomoré

legalább jól kikáromkodom magamat, ha bánt valaki.“

És egészen elnyomva szerencsétlensége érzetétől, Peti nekitámaszkodott egy fának és keservesen zokogott. Károly meghatottan nézte sokáig s egyszerre megszólalt:

„Peti te, szoktál templomba járni?“

„Most már nem,“ felelt Peti szomorúan; „a fiuk ott sem hagynak békében, csufolnak, nem maradhatok a templomban.“

„Mondok valamit, Peti; jöjj mindig velem. Atyám meg fogja engedni, hogy mellettem ülj, én majd haza kísérlek s ha velem látnak a fiuk, nem fognak merni bántani.“

Ekként Károlynak jó szive megsugta, miként lehet a szegény pupos fiut megmenteni eddigi szerencsétlen helyzetéből. Károly tudta, hogy a többi fiuk, nem igen gondolván meg, mi a helyes, szegény Petit leginkább csak nyomorék testalkata miatt csufolják.

Peti, pedig a boszantás, csufolás miatt oly durva és kiállhatatlan.

Károly, mint mondtam, általános kedvence volt iskolatársainak s nagy tekintélyvel birt közöttük; midőn tehát látták, hogy Károly nem szereti, ha boszantják Petit, lassanként abba-

hagyták, főleg mert a jobbak és okosabbak Károly magaviselete által csakhamar észretértek és belátták, mily vétkes dolog az, bántani olyan szerencsétlen embert, kit a sors már úgy is sulyos bajjal látogatott meg; ha valaki pupos, vak vagy sánta, elég baj az neki, sajnálni kell, nem csufolni érte.

Peti ekként sokkal boldogabban élte-

napjait, ámbár még mindig sokat kellett szenvednie. Mert a faluban nem minden fiu járt iskolába s így nem mindegyik hallgatott Károlyra; ezek pedig folyvást nagy mulatságnak tartották a szegény pupos fiu csufolását. De mennyire meg voltak lepve, mikor

BÉKESZERZŐ. (Lásd a 246. l.)

Peti egyszerre nem felelt többé szitkokkal és káromkodásokkal a csufolódásokra, hanem szépen nyugodtan odább ment. Még néhányszor megpróbálták dühbe hozni a kis pupost, de látván, hogy ez semmikép sem sikerül, végre belefáradtak s Petit nem bántotta többé senki a faluban.

Petinek eleinte nagy erőfeszítésébe került, hogy a csufolódásokra ne feleljen vissza; de mégis uralkodott rossz szokásán, mert mindig arra gondolt, hogy Károlynak nem volna kedvére, ha másként cselekednék; már pedig akármit inkább eltűrt volna, hogy sem jó barátját megharagítsa. Később aztán, mikor látta, hogy valóban mily jó eredménye van annak, ha nem ügyel a csufolkodókra, önszántából követte Károly tanácsát s jól érezte magát mellette.

Még nagyobb öröme volt a szegény puposnak, mikor Károly elvitte magával a templomba s megtanította néhány szép imádságra. Mikor a többi iskolás fiúk lassanként belátták eddigi viseletök helytelenségét, egymás után megbarátkoztak Petivel s ez most már ott állt mindig a többi fiúk közt és jó pajtásuk lett.

Egyszer a lelkész meglátta a fiúk közt a pupost s mert nem emlékezett arra, hogy valaha az iskolában látta volna, kérdé tőle, jár-e iskolába?

„Nem járok“ felelt Peti szomorán.

„És mért nem?“ kérdé a lelkész.

„Ah kérem szépen, nem lehet! Édes anyám meghalt, atyám nem gondol rám, csak úgy kegyelemből élek né-

hány jó ember alamizsnájából. Nincs aki könyvet vegyen, meg ami egyéb szükséges!“

„És szeretnél iskolába járni, tanulni?“

„Szeretnék bizony!“

„Jól van, fiam, majd gondom lesz reád.“

A derék lelkész azonnal gyűjtött pénzt a helység vagyonosb lakosai közt, adott hozzá maga is, még pedig legtöbbet és így összegyűlt annyi, hogy Petinek nem csak könyveket vettek, hanem tisztességes ruhát is, Károly apja pedig magához fogadta a házba, hogy ne kelljen napi eledelét koldulnia. Így aztán Peti szorgalmasan járt az iskolába és csahamar a legjobb tanulók közt foglalt helyett; régi rossz szokásait elhagyta, nyájas, jókedvű lett és a többi fiúk nem sokára őt is majdnem épen úgy szerették, mint Károlyt, régi jó pajtásukat.

És a csufolt, üldözött kis pupos Peti pupos maradt ugyan egész életében, de jóra való, derék ember vált belőle, kit az egész falu szeretett. Később szorgalmas munka által egy kis vagyonra is szert tett és sok esztendőig bíró volt a faluban s mindenki tisztelte a becsületes, tanult Péter gazdát.

Mit gondoltok pedig, ki volt az, ki ennek leginkább örült s ki iránt Péter gazda egész haláláig háladatos maradt? Senki más, mint Károly. Jótette gazdagon gyümölcsözőtt és soha sem mulasztotta el másokat is figyelmeztetni, hogy jók és könyörületesek legyenek szerencsétlen és szegény embertársaikhoz.

Szöve

megfej
tam, h

T Á N C Z.

Szövege a „Kis Lap”-ból

Népdalra alkalmazza : Kohányi S.

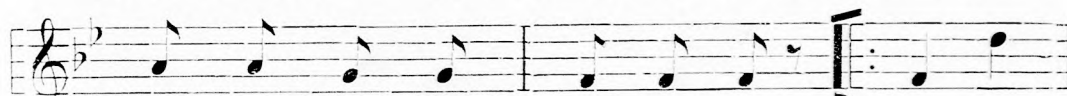
Vidoran

Mu - zsi mu - zsi mu - zsi - ka, Szé - pen húz - za
 Jösz - te Mal - csi se - be - sen, Jár - junk már most

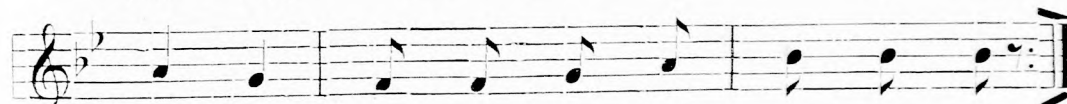
Gyu - ri - ka, He - ge - he - ge he - ge - dü
 Ket - tes - ben, Czi - ni - czi - ni mu - zsi - ka,

Tin - ka jár - ja E - gye - dül. Ked - ve
 Ug - rálj, szó - kelj, Hop - sza - sza! E - löbb

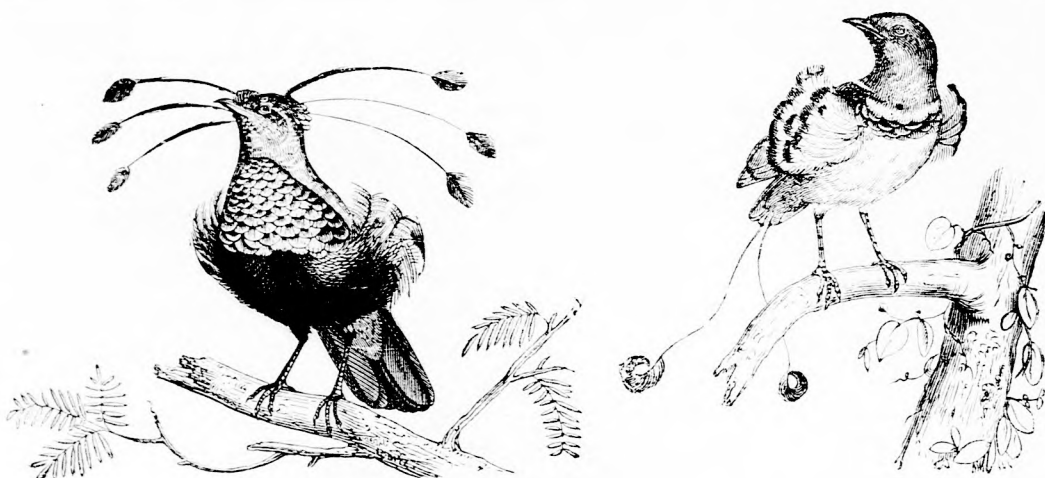
csak - ha - mar le - hül, Jaj, nem
 csár - dást, s az - u - tán Ke - rin -

jó így e - gyed - - e - gyed - e - gye - dül.
 göt húz Gyu - ri - Gyu - ri - Gyu - ri - czám.

 A rimes pályafeladványra naponként érkezven még megfejtesek, a megfejtők neveinek közléset és a nyertes kísorsolását a jövő számra halasztottam, hogy a kissé megkéssett pályázók ki ne zárassanak a sorsolásból.

F. b.

DÉL MADARAI. (Lásd a 251. l.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, bálvány-utca 9. sz.
Nyomatott Deitsch testvérek könyv- és könyomdai műintézetében Budapesten. Ára negyedévr: 1 frt. 30 kr.
Megjelen hetenként egyszer 16 oldalon.

